

EDOGAWA RAMPO

**PANORAMA
ADASI'NIN
TUHAF HİKÂYESİ**

Japoncadan Çeviren

Alper Kaan Bilir

ithaki

I

M.. vilayetinde yaşıyan insanların bile pek çoğu bilmiyor olabilir. Fakat I.. körfezinin Pasifik Okyanusu'na açıldığı yerde, yani S.. ilçesinin güney ucunda, diğer adalardan ayrı duran, şekli tam da yeşil bir poğaçaya benzeyen, çapı sekiz kilometreden biraz az, bir küçük ada vardır. Şimdilerde neredeyse ıssız bir adadır, sadece yöredeki balıkçılar akıllarına estikçe oraya çıkarlar; onun dışında ada, neredeyse kimse- nin dikkatini çekmez. Üstelik bu ada, bir burnun ucunda, denizin çok çalkantılı olduğu bir yerdedir, suyun oldukça sakin olduğu bir âna denk getirmediğçe; küçük balıkçı tekneleriyle yaklaşmak tehlikelidir ve risk almak pahasına yanaşmaya değecek bir yer de değildir. Yöre halkı ona Okinoşima diye bir isim takmıştır. Ada, ne zamandır, M.. vilayetindeki en zengin ailenin, T.. kentinin Komoda ailesinin mülkü olmuştu. Vaktiyle o aileye çalışan balıkçılar arasından, eğlence olsun diye adaya kulübe kurup orada oturanlar, adayı balık ağlarını kurutmak için veya depo olarak kullananlar çıkmışsa da birkaç yıl önce adadaki yapıların hepsi yıkıldı ve adada ansızın, tuhaf bir faaliyet başladı. Onlarca

işçi ve bahçıvan, özel yapım motorlu teknelerle, her gün o adada toplanıyordu. Her nereden geliyorsa türlü şekillerde kayalar, ağaç ve çalılar, demir çubuklar ve keresteler, variller dolusu çimento, adaya taşınıp duruyordu. Böylece, bu ücra ve hoyrat denizin ortasında amacı belirsiz, inşaatla peyzaj arası bir iş başlamış oldu.

Okinoşima'nın bağlı bulunduğu ilçede devletin demiryolu bir yana, özel sektörün yaptığı hafif raylı taşıma, hatta o günlerde otobüs bile yoktu. Özellikle adaya bakan kıyıda yüz hane bile etmeyecek fakir birkaç balıkçı köyünden başka şey yoktu, bunların arasında da ıssız bayırlar vardı; kelimenin tam anlamıyla medeniyetten koparılmış, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdi. O esrareniz inşaat başladıktan sonra da bunun dedikodusu köyden köye yayıldı, uzaklara dek konuşuldu ve masal gibi bir şeye dönüştü; civar kentlerden de o bahis duyulduysa da yerel gazetelerin üçüncü sayfalarını şenlendirmekten öteye gidemedi. Fakat eğer başkent yakınlarında gerçekleşen bir vaka olsaydı mutlaka sansasyon uyandırırdu. O derece tuhaf bir inşaattı.

Elbette yerel balıkçıların da şüphesi uyanmıştı. İnsan geçmez bir ücra adada, masrafa aldirmeden toprağı kazıp, ağaç dikip, çitler kurup, evler dikmenin ne gereğı, ne gibi bir amacı olabilirdi? Herhalde Komoda ailesi, o ücra adada yaşamaya karar verecek kadar çılgın değildi; orada bir eğlence parkı kurmak da kulağa saçma geliyordu. Bazıları, Komoda ailesinin reisinin delirmiş olabileceğini söylüyordu. Bu dedikodular boşuna çıkmıyordu: Ailenin reisi bir epilepsi hastasıydı, bir süre önce öldüğü ilan edilmiş, dillere destan denecek kadar görkemli bir cenaze töreniyle son yolculuğuna uğurlanmıştı; fakat her nasılsa hayata geri

dönmüştü ve o günden beri huyu suyu tamamen değişmişti. Onun bazen anormal, delice şeyler yaptığına dair dedikodular, civarın balıkçıları arasında yayılmıştı; dolayısı ile herkes, bu inşaatın da onun deliliklerinden biri olduğundan kuşkulanıyordu.

Her neyse... insanların kuşkularını uyandırır da büyük kentlerde konuşulacak kadar yankı uyandırmaksızın ne idüğü belirsiz bu proje, Komoda ailesinin reisinin doğrudan yönetimi altında düzenli olarak ilerledi. Üç, dört ay içinde adayı tamamen çevreleyen, Çin Seddi misali bir toprak duvar örüldü, bunun içinde göletler, dereler, tepeler, vadiler vardı; tam ortasında da acayip bir betonarme yapı kurulmuştu. Bunun ne kadar acayip, ayrıca ne denli görkemli bir manzara olduğunu sonradan anlatacağız; o yüzden burada değinmiyoruz ancak tamamlansaydı mutlaka harika bir şey olacaktı. Kalbi hassas bir insan, bugünkü kısmen enkaza dönüşmüş Okinoşima'nın manzarasına bakarak bile o günlerin ihtişamını hayalinde canlandırabilir. Ne var ki bu büyük proje, bitirilmesine az kalmışken beklenmedik bir olay nedeniyle duraksadı.

Bunun sebebini bir avuç insan dışında kimse tam olarak bilmiyordu. Nedense her şey gizli tutuluyordu. Projenin amacı ve doğası da duraksamasının nedeni de belirsizlikler içinde gömülüp gitti. Dışardan bilinen tek şey, inşaatın duraksamasıyla aşağı yukarı aynı zamanda, Komoda ailesinin reisinin ve eşinin bu dünyadan göçtüğü; ne yazık ki çocukları olmadığı için ailenin yönetimini bir akrabasının üstlendiği şekildeydi. Ölüm sebeplerine dair türlü dedikodular çıkmadı değil ama hepsi de dedikodu olarak kaldı, somut bir yanları yoktu ve polis de ilgisini uyandırmadılar. Ada

ise Komoda ailesinin mülkü olarak kalmakla beraber, projesi harabeye dönüşmüş, kimselerce ziyaret edilmeyen, terk edilmiş bir yer oldu; yapay ormanı ve koruları ve çiçek bahçeleri de olduğu gibi kalmadı ve yaban otlarınca istila edildi. O acayip betondan sütunu da rüzgarın yağmurun hışımına uğrayıp zamanla biçimini yitirdi. Oraya taşınan bitkiler ve inşaat malzemeleri çok pahalıya mal olmuştu; ama onları kente taşıyıp satmak için çok yüksek bir taşıma masrafı gerekecekti, o yüzden harabenin bir parçası hâline geldiler ve hepsi olduğu yerde bırakıldı. O yüzden eğer okurlarımız, yolculuğun güçlüğüne katlanıp M.. vilayetinin güney ucuna gelecek ve sert denizi geçip Okinoşima'ya ayak basacak olurlarsa o hayret verici yapay manzaranın kalıntılarını görmeleri mümkün olacaktır. İlk bakışta kocaman bir bahçeden ibaret olsa da bazılarınız bunun ardında yatan sıra dışı planı ya da sanatı sezebilecektir. Ve aynı kişi tüm o bölgeye sinmiş ürkütücülük ya da tekinsizlik karşısında ürpermeden edemeyecektir.

İşin içinde neredeyse inanılamayacak bir hikâye var. Bu, Komoda ailesine yakın kişilerce bilinen bir sır ve detaylarını iki, üç kişiden fazlası bilmiyor. Duanları hayrete düşürecek bir öykü. Eğer yazacaklarıma inanacak olursanız, eğer bu absürt öyküye sonuna dek kulak verirseniz şimdi size o sırrı açacağım.